

POMUTNJE

KONTAKT

EUKAZ Dežmanov prolaz 3, 10000 zagreb, Hrvatska/Croatia
tel/ph: +385 (0)1 48 47 856, eurokaz@eurokaz.hr

ADU Trg maršala tita 5, 10000 Zagreb, Hrvatska/Croatia
tel/ph: +385 (0)1 48 28 506, adu@adu.hr, www.adu.unizg.hr

[f https://www.facebook.com/pomutnje](https://www.facebook.com/pomutnje)

EUKAZ

ADU

DOMINO

This is a Domino project.

KINOKLUB ZAGREB

ANTITALENT

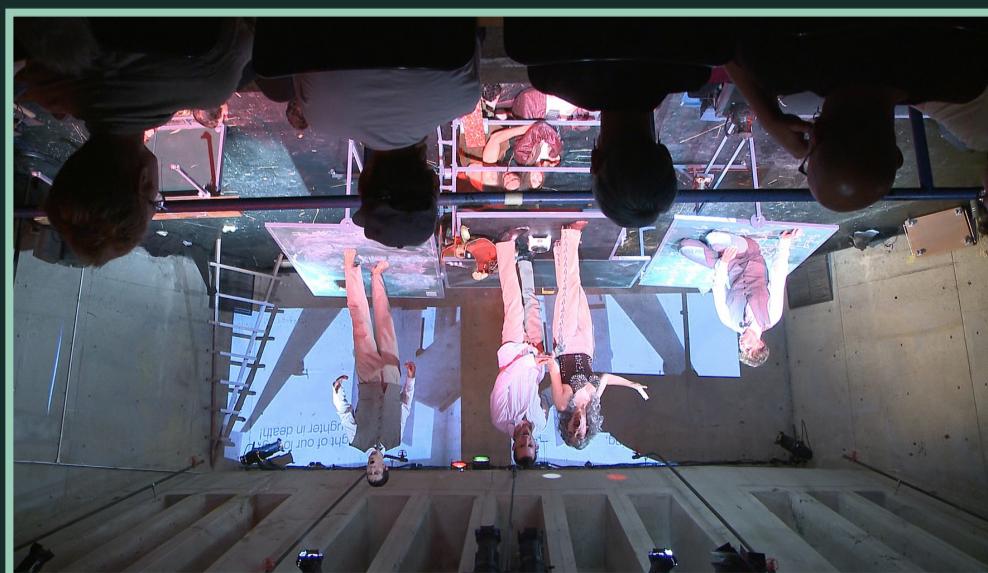
Format prikazivanja: DCP
Titlovni: engleski
Boja: da
Format slike: 1,78:1
Zvuk: dolby digital
FPS: 24

gorđana Vnuk / Emma Gjuntić / Lana Kosovac / Sven Mihaljević / Borna Blaletić
ognjen Dranđovski / Suzana Brezovac / Romano Nikolić / Branislav Brezovac
hrvojka Begović / Adrijan Pezdrč / Domagoj Jančović / Dado Čosić

TEHNIČKI DETALJI

dugometaržni dokumentarni film, 72 min, 2016.

POMUTNJE

PROTAGONISTI

financijska podrška **HAVC**

u suradnji s **DOMINO**
koprodukcija **ADU**

produktija **EUKAZ**

asistente montaže **OLEG SKORIN**

kolor korekcija i DCP masterining **TOMISLAV STOJANOVIC**

izvršni producent **MATIJA DRNIKOVIC**

skladatelj **BOSAN ROKVIĆ**

montaža i finalni mix zvuka **TIHOMIR VRBANEĆ**

montažarka **URSA VLAHUŠIĆ**

snimatelji **EMA GJUNIĆ, SVEN MIHALJEVIĆ**

koproducent **BORNA BALETIĆ**

producentica **GORDANA VNUK**

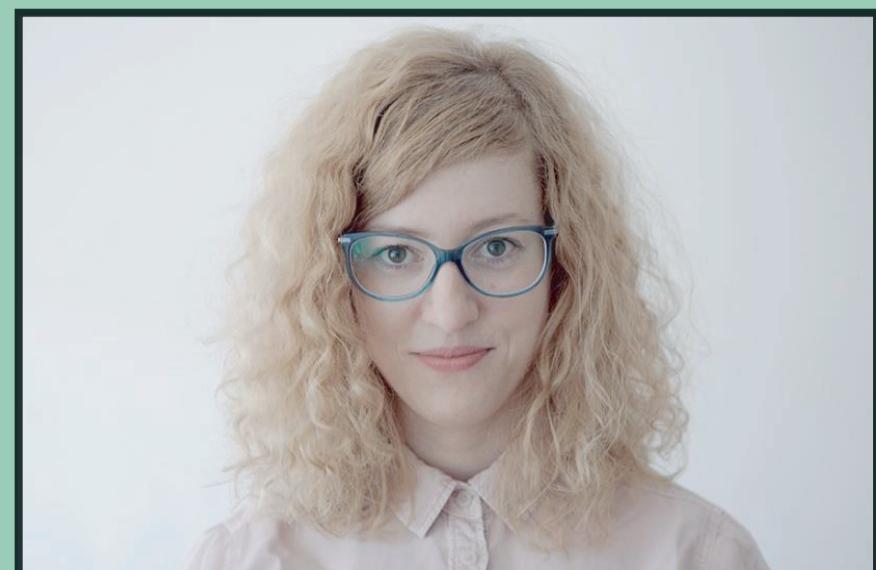
scenaristi **LANA KOSOVAC, MATIJA DRNIKOVIC**

redateljica **LANA KOSOVAC**

EKIPA

O FILMU

Mladi glumci, premijera u New Yorku, rad s poznatim redateljem na iznimno zahtjevnom projektu. Neiskusna filmska ekipa prati višemjesečne pripreme predstave, a istovremeno se i sama suočava s kreativnim i produkcijskim pomutnjama te postaje protagonist filma. S kakvim se teškoćama susreće produkcija predstave, kakve dvojbe muče glumački tim, s kojim se problemima nosi filmska ekipa? Obje će ekipe biti izložene velikim pritiscima i morati zadovoljiti visoka očekivanja u prvim koracima svog profesionalnog života.

U dokumentarnom filmu "Pomutnje" filmska ekipa prati postavljanje nezavisnog kazališnog projekta, nastalog prema romanu Roberta Musila "Pomutnje gojenca Törlessa", u režiji Branka Brezovca, produkciji Eurokaza i koprodukciji Akademije dramske umjetnosti, njegov napredak i zapreke s kojima se sudionici susreću tijekom priprema u Zagrebu i Grožnjanu, te premijernih izvedbi u New Yorku. Film snimaju studenti završnih godina Akademije dramske umjetnosti, a protagonisti su njihovi kolege, a svima je ova kazališna predstava prvi profesionalni angažman. Studenti glume su dvostruko izloženi, s jedne strane kroz pripreme i probe za predstavu, a s druge zbog kamara koje bilježe njihova preispitivanja i posrtanja, ali i zbog zahtjeva koje postavljaju producentima predstave. Budući da i filmska ekipa nailazi na mnoge zapreke i odbijanja, u konačnici okreće kameru prema sebi ne bi li pokazala kako zapravo izgleda snimanje dokumentarnog filma. Mogu li predstava i snimanje filma svojim protagonistima i autorima promijeniti život? Ili barem malo na njih utjecati? Film koji je počeo kao making of razvio se u kreativni autorski dokumentarac.

O REDATELJICI

Lana Kosovac završila je studij politologije na Fakultetu političkih znanosti te diplomski studij filmske i TV režije igranog filma na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Njezini studentski kratkometražni igrani i dokumentarni filmovi igrali su na više hrvatskih i inozemnih filmskih festivala. Dokumentarni film "Park ljubavi" (2013.) osvojio je nagradu publike na Liburnia Film Festivalu, a kratki igrani film "Mrzim te" (2013.) nagradu za najbolji film u domaćoj konkurenciji na Tabor Film Festivalu. Voditeljica je Filmske škole Kinokluba Zagreb unutar kojeg aktivno djeluje. "Pomutnje" su njezin prvi dugometražni film.

BILJEŠKA PRODUCENTICE

Oni koji znaju za Eurokaz sjećaju ga se kao festivala novog kazališta koji se održavao od 1987.-2013. U međuvremenu festival se transformirao u producentsku kuću koja je u protekle tri godine realizirala nekoliko uspješnih predstava, a film "Pomutnje" je njezin producentski filmski prvijenac. Nastao je iz mutne želje da se dokumentira ambiciozan, izvanserijski rad na predstavi "Pomutnje" koja je svoju svjetsku premjeru imala u New Yorku u rujnu 2014., i, usporedo s tim, da se zabilježe, u nas jedinstveni, autorski postupci redatelja predstave i profesora ADU-a Branka Brezovca. Ali producentske strategije, s pristizanjem snimljenih materijala, polako su prepoznavale u inicijativama, u to vrijeme studentice režije, Lane Kosovac neki novi dramaturški prostor živosti i nepatvorenosti, ne samo u interakciji izvodača i redatelja Brezovca već i unutar razlaganja temata predstave s njegovim prihvaćanjem na glumačkoj i ljudskoj razini. Projekt je tako nadrastao puki making of te se osvoio u autorski dugometražni dokumentarni film koji je samu predstavu kao i ekspertno praćenje Brezovčevih metoda stavio u prijevoje čudenja i u procesnost zalutalog, što će reći u stalnu, za hrvatske filmske prilike hrabro osviještenu, odgodu brušenja koncepcijских inicijativa i koncepcijске uravnuteženosti. Iskrenosti u tom filmu ima ponajviše, ali i upravo toliko da gledatelj posumnja u moralnost njezinih nefabulativnih prisega, ali i terapeutskih dodira. Početna zbnjenost studenata i suprotstavljenost lukavosti profesorovih taktičkih inektiva polako gradi svoju dramaturgiju i završava u odstupu ironije pred pomutnjom mnogostrukih uvida. Što će reći: autorica filma i snimatelska ekipa izborili su se, nimalo teško, za potpunu slobodu da snimaju što žele, nije tu bilo gradasnih i statusnih zaštita i izvrđavanja dokumenata, a ako je i bilo montažne autocenzure, valja je pripisati mlađenačkim teškoćama da se ne ostane zagubljen na brisanom prostoru budućih tržišta. Jer hrvatski film i nema drugo do svoga brisanog prostora ideooloških meta i komercijalnih nameta.

BILJEŠKA REDATELJICE

U ovom projektu našla sam se sasvim slučajno. Pokrenula ga je Gordana Vnuk predloživši dekanu Akademije Borni Baletiću da se uz produkciju predstave snima i dokumentarni film. U početku nitko nije znao kakav bi to film trebao biti niti koliko angažmana, sredstava i vremena iziskuju njegovo snimanje i montaža. No unatoč neizvjesnosti i stresu proživljenima u te dvije godine, nešto me tjeralo da ovaj film držim i da ga ne puštam. Isto je razmišljala i filmska ekipa iako smo se većinu vremena pitali što to zapravo radimo ili pak, češće, kako ćemo to učiniti. Naglašavam da nam je ovaj projekt svima bio nepoznato tlo: i filmskoj ekipi i meni i Eurokazu ovo je bio prvi dugometražni film. Ono što nas je međutim sve održalo na okupu je neki špurijus, neki neobjašnjivi nagon zbog kojeg se uvijek iznova podvrgavamo iscrpljujućem procesu snimanja u nadi da ćemo na kraju nešto ipak izvući. Počeli smo pukim praćenjem proba predstave, ali kako se produkcija filma ubrzo zakomplicirala, iskrystalizirao se koncept da moramo, kako bi film bio vjerodostojan, i sami postati protagonisti. S obzirom na to da smo snimali svoje kolege, studente, glumce, činilo se pravednim kameru usmjeriti i prema sebi. Zašto ne prikazati obje strane? Smatram da su dokumentaristi dužni barem jednom izložiti sebe kameri ako žele snimati svijet oko sebe i provlačiti ga kroz filter vlastita doživljaja kako bi ga kasnije prikazali publici. Sada, na kraju, mogu samo reći da je onaj špurijus s početka već zadovoljen odličnom suradnjom unutar filmske ekipa, ali i dinamičnom međuigrom s protagonistima.

A naziv filma? Niti jedan drugi mu ne bi bolje pristajao.

